

Mk; 11:27-33.

Nem tudom, hogy ti már voltatok-e úgy, hogy valamiről tudtátok, hogy az jó, azt helyénvaló lenne megcselekedni, vagy valamit jó lenne kimondani, esetleg még hasznos is lenne, de egyszerűen semmi, de semmi kedvetek nincsen hozzá. – Voltatok már így? Talán van köztük olyan, aki igen. Egy valakiről itt köztünk egész biztosan tudom, hogy volt már így sokszor életében, s most elmondom nektek azt a titkot, hogy ki az. Én. Én már egy csomószor voltam úgy, hogy tudtam valamiről, hogy jó, de semmi kedvem nem volt hozzá.

Elég ciki, de azért mondok néhány példát. Házi feladat. Valamennyien tudjuk, hogy azt azért adják fel, mert meg kell csinálni, s ráadásul okosabbá is válhatunk általa. Én is tudom ezt, már kis elsős koromtól kezdve. De azért sokszor volt olyan, hogy semmi kedvem nem volt hozzá. Kint sütött a nap (vagy esett az eső), én meg benn ültem a szobában, és semmi kedvem nem volt házit csinálni. Lehet, veletek is előfordult már ilyesmi. Aztán azért többnyire megcsináltam.

Aztán ilyen a bocsánatkérés és a megbocsátás is. Volt rá példa, hogy csak annyit kellett volna mondani, hogy „bocs”, de valahogy csak nem akart a számra jönni ez a szó. Máskor meg tudom, hogy meg kéne bocsátani. Tudom, hogy mit tanít erről Jézus. Tudom, hogy az van a „Mi Atyánk”-ban, hogy... De inkább sorolom, hogy mi az a száz ok, amiért ne bocsássak meg, mintsem hogy azt mondaná a szívem: „Na, jól van, megbocsátok”.

Aztán előfordult már olyan is, hogy este tudtam, hogy az lenne a helyes, ha még odaülnék egy kicsit a gyerekek ágya szélére, de már olyan fáradt voltam, hogy inkább a tévé előtt maradtam.

Talán a szülők közül némelyeknek ismerős a szituáció. Tudjuk, hogy mi a jó, de ezért vagy azért, nincs hozzá kedvünk. Aztán vagy megtesszük, vagy nem, de ismert ez az érzés.

Lehet, valaki az adakozással van így. Tudjuk, hogy mindenünk Istentől van, és ennek a tizedét lenne helyes és biblikus adakozásra fordítani, de aztán mindig eltűnik az a tized, mielőtt elérné a perselyt.

Lehet, valaki az hittanórával, istentisztelettel vagy épp konfirmációval van így. Tudja, hogy Isten előtt az lenne a kedves, ha járna, még hozzá minden alkalomra, de a délutáni óránál már nincs semmi kedve. Vagy felkel vasárnap reggel, és szíve szerint rögtön vissza is fekszik, és nem jönne a templomba.

Sokszor tudjuk, hogy mi a jó, de nincs hozzá kedvünk. Vég nélkül lehetne sorolni a példákat a kuka kivételétől elkezdve a legnemesebb cselekedetekig, hogy mi mindenről tudjuk, hogy jó, és még se feltétlen tesszük meg.

Persze olyan is van, amikor nem is tudjuk, hogy mi a jó, hisz nem úgy születünk, hogy magunktól tudnánk. S tudni is fontos, ezért az is fontos, hogy megtanuljuk a jót, de a jó tudása még nem jelenti azt, hogy kedvünk is van hozzá. És ha nagyon nincs kedvünk, akkor előfordulhat, hogy tudásunk ellenére elbukunk, és vagy mulasztásos, vagy tevőleges bünt követünk el. És ez azért baj, mert ennek a következménye rossz. Esetleg nagyon rossz még hozzá saját magunkra nézve is.

Így volt ez a történetbeli írástudókkal is, akik azt firtatták, hogy honnan való Jézus hatalma. „Milyen hatalommal teszed ezt?” – kérdezték tőle. S mi is az az „ez”, amit Jézus tett? Mint tudjuk, tanított Isten országáról. Magyarázta Isten törvényét, hogy az emberek megértsék, hogy Isten a szeretet tetteit várja tőlük, és hogy a szeretet által válhat széppé a földi élet. Jézus maga is e tetteket cselekedte, mikor hatalmát arra használta, hogy beteget gyógyított, sántákat járóvá, vakokat látóvá, süketeket hallóvá tett. Hatalmát egyébként sok más formában is megmutatta. A viharban megmentette barátai életét, az éhes népnek kenyeret adott, egy gyászoló édesapát pedig azzal vigasztalt meg, hogy feltámasztotta leányát. Most legutóbb pedig miután bement Jeruzsálembe, a templom szentségére és az imádság fontosságára hívta fel a figyelmet. – Vajon milyen hatalommal lehet ezt tenni? Vajon lehet-e valami gonosz erő etettek háttérében. Jézus csupa jót tett. Vajon ki lehet akkor az ő elküldője, megbízója és erőadója?

Egy kvízzjátékban kb. húszforintos lehetne ez a kérdés, e bölcs férfiak, akik a nép vezetői és tanítói, az Írásoknak pedig kiváló ismerői, mégis ezt kérdezik Jézustól. Jézus pedig visszakérdez: Keresztelő János keresztsége mennyből volt-e vagy emberektől? Keresztelő János, mint az köztudott megtérésre, bűnbánatra és lelki megtisztulásra hívta az embereket. Hogy Istentől való volt-e az ő szándéka, hát ez se volt egy nehéz kérdés. Sőt, a kérdés igazában annyira egyszerű volt, hogy a tanulatlan nép is nagyon jól tudta erre a választ; Hát persze, hogy az Istentől! Ez kb. annyira egyértelmű, mint az, hogy milyen fán terem az alma? Azért súlyosan butának kell lenni ahhoz, hogy valaki ne tudja a választ.

De ha ennyire könnyű volt János keresztségének és Jézus hatalmának a kérdése, akkor miért nem tudták ezt pont a vezetők? – Hát azért, mert nem akarták tudni. Pont abban a helyzetben voltak, hogy tudták ők, csak semmi kedvük nem volt hozzá, mert ők okos emberek lévén azt is tudták, hogy ha kimondják azt, hogy Jézus Istentől való, akkor bizony nekik változniuk kell. Ezért nem bírták kimondani, ezért nem akarták tudni, hogy Jézus hatalma az Istentől van, mert eszük ágában sem volt az életükön változtatni. Még hogy leboruljanak Jézus előtt, és szót fogadjanak neki. Annyira berzenkedett ez ellen a lelkük, hogy inkább nem akartak tudni semmit. Még azt sem érezték cikinek e tudós férfiak, hogy nagy nyilvánosság előtt megbuktak e vizsgán, s azt kellett mondják Jézus húszforintos kérdésére, hogy nem tudják. De a baj, a bekövetkező rossz ebben nem az volt, hogy néhányan talán kinevették, s talán később is gúnyolták őket. A baj nem az volt, hogy e pillanatban a nép legbutább tagjainak tűntek. Hanem a baj az lett, hogy ezek a vezető férfiak a népet a pusztulásba kormányozták, mert nem akartak engedelmeskedni az Istennek. Mert nem volt kedvük a megismert jóhoz. Tudjuk jól, e történet után nem is olyan sokkal, Jeruzsálem elpusztult, amint azt Jézus meg is jövendölte, és rengeteg ember halt meg és szenvedett a háborúban. Mert nem akartak engedelmeskedni az Istennek.

Mert az igazság az, hogy a bajnak és rossznak az elkerüléséhez nem elég az, ha tudjuk a jót. A jót szeretni is kell. A jónak örülni is kell. Sőt, a jót megcselekedni is kell. – néha még úgy is, hogy először még nincs is hozzá hű de nagyon

kedvünk. Mert a megismert jó csak akkor vezet jó eredményhez, ha az ember alkalmazza tudását, és meg is teszi azt, ami a jó.

Ezért kedves Szülők, az kell mondanom, hogy a lehető legjobb döntést hoztátok azzal, hogy beíráttatok gyermekeiteket hittanra. Egyrészt azért, mert hittanon csakugyan megtanulhatja az ember már ifjú korban, hogy mi a jó. Nem azt, hogy bizonyos körök szerint mi a jó, vagy hogy az aktuális divat szerint, vagy a felkapott véleményformálók szerint mi a jó, hanem, hogy mi valóban a jó. Az örök és változatlan jó, melynek a forrása, megalkotója és kijelentője az örök Isten.

És ezzel az Istennel ismerkedhetnek a gyerekek hittanon. Megismerhetik őt, mint teremtőt és életük ajándékozóját. Megismerhetik, mint gondviselőt, életük oltalmazóját. Megismerhetik őt, mint szerető mennyei Atyát, aki türelemmel és következetességgel, olykor szigorral és büntetéssel is neveli szeretett gyermekeit, azaz minket. És megismerhetik Istent, mint életük megváltóját. Jézus Krisztusban ismerjük meg Istent így, a Fiúistenben, aki szenvedett értünk a kereszten. És megismerjük Istent, ha már hála van a szívünkben, mint életünk Urát és törvényadóját. És megismerjük örökérvényű erkölcsi útmutatásait, melyek szeretetre, hűségre, tisztaságra, becsületre tanítanak minket. Van-e ezek között olyan, ami ne Istentől származna? S van-e olyan ember, aki azt merné mondani ezek bármelyikére is, hogy nem jó? Akár a szeretetre, akár a hűségre, akár a hitre, akár a tisztaságra, akár a becsületre, akár az Istenben való reménységre, akár a szentségre? Kockáztatom, hogy épp eszű ember nem mondja ezekre, hogy nem jók. De sokszor még sincs semmi kedvünk ezekhez.

S ezért mondom azt, hogy jó döntés volt hittanra íratni a gyerekeket. Mert hitoktatóink és egész gyülekezetünk nem csak azt fogják munkálni, hogy a gyerekek megismerjék a jót, hanem azon dolgozunk, hogy meg is szeressék. Ne csak megismerjék Jézus hatalmának forrását, az Istent, hanem engedelmeskedni is akarjanak neki, megtapasztalva azt, hogy az Istennel élni jó. S mert ez a cél, hogy a gyerekek megéljék a tanultakat, ezért törekszünk rá, hogy a tanulási folyamatban átéljék az Isten-közelség boldogságát. Ezért szervezünk táborokat, gyereknapokat, Sztárai-kupákat, kirándulásokat, konfirmandus hétvégéket és elő-szilvesztereket és még sok-sok mindent, és nem elégszünk meg azzal, hogy órákon leadjuk és számon kérjük a tananyagot, mert nem elég, hogy tudják az anyagot, hanem az is fontos, sőt még fontosabb, hogy szeressék az Istent, és ne essen nehezükre, hogy elfogadják életükben Jézus hatalmát. – Ha ugyanis ez megtörténik, akkor bűneik megbocsáttatnak, Isten áldásaiban élhetnek, s majd végül örökéletre juthatnak. Van-e ember, aki azt mondja erre, hogy nem jó cél, hogy ne kívánná ezt a gyermekének?

Viszont ahhoz, hogy e célt a gyerekek elérhessék, szükségük van a szülők segítségére is. Ezért azt kérem most a kedves szülőktől, hogy engedjék, sőt küldjék, sőt hozzák majd gyermekeiket vasárnaponként a gyerek-istentiszteletre, nyaranta a táborokba és más vidám alkalmakra is, hogy mind közösen tapasztaljuk meg, hogy milyen jó az Úr. És az Ő jóságát megtapasztalva könnyű szívvel engedelmeskedjünk neki, aki életünket mindenféle áldások sokaságához vezetheti el, ha nem felesleges vitákat folytatunk vele, hanem rábízunk magunkat a vezetésére, és életünk, tetteink és szavaink örömmel hirdetik, hogy Jézus az Istentől küldött szabadító, Jézus az Úr. Ámen.

1. Kik kérdezték Jézust felhatalmazása felől?
2. Milyen indulattal voltak ezek az emberek Jézus iránt? (Mk; 11:18.)
3. Jézus adhatott volna-e olyan választ ezeknek az embereknek, ami alapján ők örömmel elismerik Jézus hatalmát?
4. Mi akadályozta ezeket az embereket Jézus Istentől való hatalmának felismerésében?
 - a) Hogyan ismerted meg Istent, és az ő útmutatásait? Kik működtek közre abban, hogy megismerd őt?
 - b) Hogyan szeretted meg Istent? Milyen események és személyek segítettek elő, hogy megszeresd őt? Mennyi idő telt el az Isten megismerése és megszeretése között?
 - c) Isten ismerete elegendő volt ahhoz, hogy engedelmeskedj neki, vagy csak az Isten megszeretése után kezdted el engedelmeskedni? Mi a különbség a között, hogy szeretet nélkül vagy szeretettel engedelmeskedik valaki Isten parancsainak?
 - d) Volt-e, van-e (esetleg folytatólagosan) az életedben olyan, hogy valamiről tudtad, hogy az lenne a helyénvaló, de egyszerűen semmi kedved nem volt hozzá? Hogyan oldottad, oldod meg az ilyen helyzeteket? Mi segíthetne abban, hogy kedved ellenére a jót tudd választani, és mi segíthet abban, hogy a kedved is a jó irányba forduljon?